

Teater - Muusika

„Roxy“

Estonias 17. 2. 40.

„Roxy“ on tore ajaviteoperett. (On nimelt ka teissuguseid opereette olemas.) Ta muusikalised vaarused ei ole küll kuigi suured ega meeleolutseltagi siin palju. Aga see ei sobiks ka operettil, kus nii tähtsat osa etendab sport, nimelt jalgpallisport. Siin on armatsemisega ameiis terve jalgpallimeeskond. Ainsana pumbib selles suhtes — sporti huvides — vastu meeskonna kapten Gryuka (Hugo Sutt), ja nimelt Roxy'le endale (Riina Reinik), aga lõpuks peab temagi alistama jalgpallurite partnereiks on ühe tütarlaste pansioni kasvanudku, kes saavad noorte poistega kokku koitpealt jalgpallilidu presidenti mõisas, mille president on määratud poistele puhkekohaks, mille aga mõisa valitseja omaniku teadmata on välja rentinud tütarlaste pansionile. Pärast püüavad poisid — juba Budapestis — kõiksugu „ametmeesteks“ ümber rietatult tungida pansioni, mida juhatab kasvanudike suhtes väga range, enda suhtes aga, hoolimatuna oma edasiõudunud noorusest, veel suure eerootiliste lootuste ja ootustega preili Tötössy, keda ühna grotesksusega mängib Valentine Kask.

Maskeeratsioonid on selles operetis veelgi. Roxy etendab ajutiiselt sportlipooisi ja tudikeseid paruniprouat, meeskonna värvavaht Hatschek (Agu Lüttdik) viimase niisama igavana meest ja peale selle veel mingit groteskset, möögaga tule-kojapealikut või veel suuremat „mina“ Roxy eestkostja aga, šotlasest inimeskoi Cheswick (Vaino), ühna kolmandas vaatuses publiku suureks lõpuks lavale šoti rahvuskostüümis.

Opereti sünnimustik keerleb selle ümber, kuidas ungari rahvuseeskonna saavutab otsustava võidu inglise rahvuseeskonna üle — tänu Roxy immustavale abile, kes meeskonna kaitses all on põgenenud Londonist peigmehe eest, keda ta ei armasta, ja seda just lastatuse eel. Maavoistluse viimast faasi — teist poolaega — elame kaasa. Näeme, kuidas Roxy ja teised tütarlapsed pansionist ergutavad poisse võidule, viimane stseen aga mängib jalgpallivaljakul ja selles arenevad igati suurepäraselt lavastantult ja mängitult maasi viimased minudid kõigi nende ootuste, lootuste, ärevuste, pettumuste, rõõmude ja piistragööditetega. Ka lavakõnupuhustikult (A. Vahtramäe) oli see pilt nii hästi ja tabavalt antud, et esitajad tõlke kaudu saime tõelise illusiooni suurest väljakust (ja ka selle publikurohkusest).

„Roxy“ ei ole suuri kõrge ega traagilisi lahkuminekuid, see-eest aga palju kerget armatsemist, väga palju nalja ja ilikumist, kaasa arvatud ka B. Rindofi poolt hea hooaga lavastatud tantsud, milledest kõige enam meeldis Herman Palangi ja August Rõismäe poolt elavalt ja tabavalt soozitatud „jalgpallifoke“.

Lavastanud oli opereti Agu Lüttdik — hea leitlikuse ja tempo, kenade „nõksude“ ja trikikeste ning kus tarvis ka parajalt üleannetusega. Ise mängis ta värvavavahi lakkamantult hea tjuu, ühna humoori ja oma „maskeerades“ lõbustava grotesksusega.

Roxy'na oli Riina Reinik nagu ikka täis särt-suna ja ilikuvust ning kenasti armunud; ühtmoodi hästi ta andis tütarlast, poissi ja vana tudikese.

Arnold Vaino andis vanapooles sõlhasse kaunis ühtoonilist osa talle omase hea mahlakusega, oles iseäranis suurepärane temas pansionijuhataja poolt tekitatud „kirgedemõlhus“. Hästi kandis ta ette ka oma kuppleid. Onnetu peigmehe osa on sõlhasse omast veel ühtoonilist. Ants Eskola tegi selles, mis oli võimalk tehha.

Hugo Sutt'il (Gyruka) oli üksikuid temperamentseid momente, aga sellaks, et kogu ta mängulaad muutuks sisuliselt elavamaks, ta peab senisest veel palju enam hoolt pühendamata oma proosakone modulerimisele. Sutt on kahtlemata teinud edu-samme, aga selles suhtes sooviksime küll näha veidi kiiremat tempot.

Alfred Sällik oli küllalt solitine jalgpallilidu president. Poistest on ainsas siinapaisvamat individuaalseitend osa mänginist ja unenõusid armastaval, aga siis ikkii „jähkaval“ Arradil, keda Valentin Lind eitasat kuivavaotit, aga midu rahuldava komisniaga. Tütarlaste hulgas on ühna „teine subrett“, vallatlev Iika, Hatscheki väljavalitit, keda hea elavusega andis Liisu Särme.

Ants Tõrgi oli tore „sisult“ kaarmi, „vormilt“ aga muheda tollimethikuna. Aug. Mihklisoo mängis „ettevõitlikku“ mõisavalitsejat. Pistetelased — päris tekstita tegeleasi siin vist ei olegi — olid suuremat jaolt vastuvõetavad.

Ettekande voolavust häirisid kohati mõned närvisevad ja närveerivad kogelevad tähtsamate osakandjate tekstis, mis tulevikus arvatavasti eikord.

Publikule, keda saal oli puupüsti täis, meeldis „Roxy“ — kindlasti ka tänu neile erinevusile, mis tal on võrreldes teiste operetidega — väga hästi. Aiplaus muutus kohati päris tormiliseks. Oli loomulikult ka hilt.

W. Mettus.

Tuntud helilooja Paul Abrahami operette on meil lavastatud õige rohkesti hea meenuga.

„Roxy“ jätab oma ajakohase ainesitiku ja elava tegevusega kõigiti hea mulje ning revüüopereti jaoks on tal ka küllaldaselt muusikalist elementit, mis käsitletud vilunud opereeride helilooja osavusega, pakitudes huvitavalt mahedaid ja meeldivaid viise hostoni, valsi, marsside ja teiste moodsatte tantsude ritmikaks.

Kandvaim laulupartii oli siin nimiosal oma peegu kontralto teitnuuriga, mida võiks pildatagi madalaks Riina Reiniki soprani. Kuid üllatustikult sai ta selle osaga paremini hakkama kui mõningate teiste laulusadega, mis liiguvad enam kesk-asendis. Riina Reinik on arendanud laulus oma rinnaregistrit ja saavutab siin kaunis tisedat kõlavust ning kõrgema asendi helide laulmisel omab ta

ka küllaldaselt kolajõudu, mistõttu see osa leidis kõigiti kordaminekut.

Ilmekat valjenduvriisi pakkus oma võrdlemisi vähemas osas ka Hugo Sutt. Kitivalt mainida tuleks veel meeskoori ansamblit, kus vaba ja voolava toonihandimisega täitis solisti osa tenor Jaan Haabjärv koori saatel. See episood meeldis kuulajatele nii, et kordamisest mööda ei saadud.

Huunori eest hoolitsesid Agu Lüttdik, Ants Eskola ja criti Arnold Vaino, kes oma kuppleddga päevasündumuste kohta said tormiliste kindu-avalduste osaliseks.

Hoogsa ja ühtlasi viimistletud kaasmängu eest hoolitses orkestri juhatamisel Verner Nerep. Th. Lemba.

„Estonia“ teater

Täna, esmaspäeval, H. Raudsepa uudistreos „Kõmpromiss“, milles autor amütsantse valimukusega klaarib abielu- ja selle kolmnurga keerdkäike. Peamiseks tegelaseks on siin abielus olev naine, kes püüab leida kompromissi koos-eluks korraga kahe mehega.

Teispäeval, 20. skp., teist korda Paul Abrahami uus operett „Roxy“ ja tema imemees-konnd“, mis esietendusel sai suurepärase vastuvõtu osaliseks. Sisu undsusel on „Roxy“ publikule meeldivaks vahelduseks ja Abrahami muusika on meid oma viisrikusega alati peelnud.

Kesknädalal, 21. skp., A. Birbeau komöödiat „Pesas“. Seekordne etendus läheb Ants Eskola koola tuhuõntuna. Ants Eskola on noorema-generatsiooni siinapaisvamate võimelega näitle-jaid, kes ühesuguse meenuga esineb nii sõnadraamas kui ka operetis. Aga meie tunneme radio kaudu teda ka meeleolulajajana, kelle kaunike-lisel häälel on kõitvat soojust. Laval haarab A. Eskola meid oma noorusliku värsksusega, hoo ja sundimantult vaba olektuga. Meenutagem vaid tema viimaseid esinemisi „Martzas“ koos Antsa-roviga!

„Pesas“ esindab Ants Eskola puhta-südamilist ja siirahingelist noorukit ja Eskola hingestatud mäng paneb meid kaasa elama tema hingeliste võitlustele. Hoogsat lõppspartit, kus Eskola innustab oma kaasaast lootustega pare-masse tulevikku, meie jälginne hinge kinni pi-dades.

VI sümfoniakontsert

toimub „Estonia“ kontsertsaalis pühapäeval, 25. veebruaril. Juhatab Olav Roots. Solist Bruno Luik (klaver). Kavaas: Heino Eller — sümf. poem „Viirastused“, A. Vedro — klaverikontsert (esiettekanne), A. Kapp — satüüriline süit (esiettekanne), J. Aavik — Eesti rapsoodi. Pääs-med eelmüügil teatrikassas nr. 2.

Tõilissteater

Nädala mängukava.

Esmaspäeval „Ehast koiduni“ 30. korda. Teispäeval „Ehitaja Solness“ 5. korda. Kolmapäeval „Kuritöö ja karistus“ al-nukordiselt üldhindadega. Neljapäeval „Naine“ 8. korda.